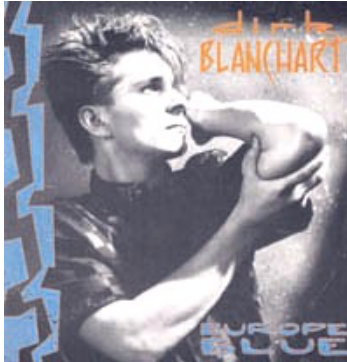

dirk Blanchart - Persreviews / Albums

Albums in chronologische volgorde volgens releasedatum.

EUROPE BLUE (Statik UK 1985)

'Debuut van het jaar in dit land'.
(Het Nieuwsblad)

'dB levert zijn eerste solo-lp af en het is een triomf geworden. Dit maakt alle kans om niet alleen Belgische plaat van het jaar te worden, maar moet ook internationaal brokken kunnen maken'.
(Het Volk)

'Cockpit' heeft de allure van een klassieker en is tegelijk toekomstmuziek; 'Fool yourself forever' zou in een rechtvaardige wereld een hit worden'.
(Humo)

'Gepassioneerd ... een fascinerend album omdat het wat onevenwichtig is, onevenwichtig omdat het onmogelijk is om de volle 40 minuten geniaal te zijn'.
(TéléMoustique)

'Zonder twijfel België's meest getalenteerde songwriter, iets wat live zelfs nog meer uit de verf komt dan op plaat'.
(The Bulletin)

'...dB is als songwriter, arrangeur en producer meer waard dan een Belgische ovatie alleen'.
(Muziekrant OOR)

EUROPE BLUE (2012 Remastered & Extended Edition / SonoFab)

'Zijn debuut uit '85 - nu voor het eerst uit op cd- klinkt bijna dertig jaar na datum verrassend fris. Veelzijdig ook, met radiohits als 'I Don't Mind', 'Cockpit', 'Fool Yourself Forever' en 'Drop Me In A City' als uitschieters. Een classic.'
(De Morgen, okt 2012)

'Een beetje Belpopper kent singles *I don't mind (if the sputnik lands)*, *Cockpit*, *Drop me in a city* en *Fool Yourself forever* nog, maar herkent in het gecroonde *Better* en de futuristische kamermuziek van *Babylon* al even gemakkelijk de tijdloze klasse. Ook de productie heeft de tand des tijds goed doorstaan.'
(Gazet van Antwerpen, okt 2012)

'Je kan niet ontkennen dat de man gevoel had voor goede popsongs, wat hij later verder zou bewijzen met eigen platen en productiewerk voor o.a. Elisa Waut en Lenny & De Wespen'.
(RifRaf, nov 2012)

'Heel wat songs blijven overeind'.
(Het Nieuwsblad, okt 2012)

ABOUT THE RAIN (BMG Ariola 1989)

'...opent schitterend met 'Talking about the rain', een donderwolk van een song'.
(Humo)

'De blues à la Van Gogh....zijn songs doen denken aan het werk van een schilder'.
(Rock This Town)

'Niet pretentieloos... 'About the rain' is een schitterende plaat'.
(Knack)

'...een uitschieter in het erg productieve Vlaamse muzieklandschap'.
(Het Nieuwsblad)

'...getuigt van liefde voor het vak en straalt een stevig bluesy sfeertje uit'.
(Het Belang van Limburg, Stijn Meuris)

MAMA LUBA (BMG Ariola 1990)

'...een verrassing in die zin dat men hier, behalve de gekende songkwaliteit, ook een voor zijn doen ongebruikelijke stralende glimlach in zijn werk terugvindt'.
(TeleMoustique)

'Ontroerend mooie muziek van internationale allure'.
(Backstage)

'Blanchart is terug van nooit weggeweest'.
(Humo)

'...een serieuze stap naar brede erkenning bij het zogenaamde grote publiek'.
(RifRaf)

'Onder de noemer 'eigenzinnige inlandse pop' is dit de grote blikvanger... artistiek een voltreffer'.
(Gazet van Antwerpen)

'...een van de betere langspelers die we de laatste tijd onder de lazer kregen geschoven'.
(De Morgen)

BLOW (EMI 1992)

'Blow : Blanchart op zijn best'.
(Het Nieuwsblad)

'...zin voor detail, originaliteit en de gave om 4 muziekstijlen in 1 song te weven zonder dat die daaronder bezwijkt. Blanchart heeft een nieuwe adem gevonden'.
(Humo)

'Met de magnifieke neo-traditional 'Vertigo blues' heeft hij zichzelf een green card voor de USA verschaft'.
(Music & Media)

'...een nummermaker van internationaal allooi'.
(Knack)

'Het is nu aan het grote publiek om eindelijk eens deze getalenteerde artiest te erkennen'.
(Le Soir)

'...het nieuwe album toont een onmiskenbare artistieke rijpheid'.
(La Dernière Heure)

MINDSURFIN' (EMI 1995)

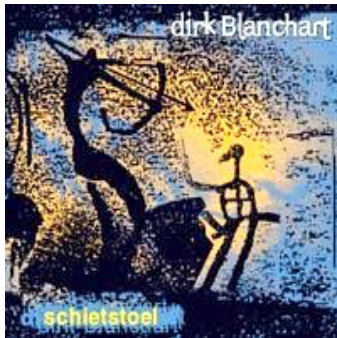
'...geeft bij elke beluistering nieuwe geheimen prijs, in details net zo goed als in schrandere structurenverdient een ereplaats in buitenlandse rekken'.
(Het Laatste Nieuws)

'Blanchart is anno 1995 nog steeds synoniem voor internationale klasse'.
(De Morgen)

'Zelden heeft een single zich zo snel in ons hoofd genesteld als 'It's about time'.
(Het Belang van Limburg)

'...een even verbluffend rijk als subtiel album. De sleutel tot de schatkist zit in de titelsong'.
(Dag Allemaal)

'...blij verrast met het stevige duo dat 'Mindsurfin' inzet'.
(Humo)

SCHIETSTOEL (OORWOUD 1998)

'Eén van zijn beste platen in 15 jaar solocarrière'.
(De Standaard)

'Eén van de intelligentste eigentijdse popplaten van de jongste maanden'.
(Knack)

'... zijn platen klinken vandaag nog altijd even tijdloos als toen ze voor het eerst werden uitgebracht'.
(De Morgen)

PRETTY DARK ALBUM (SonoFab 2006)

'Blanchart lijkt zijn songs als synthese van vele invloeden uit te bouwen, om dan op het einde meesterlijk te doseren en enkel de essentie over te houden. ...Wie zich laat meevoeren kan genieten van moois als *Love is for losers*, een song die zowel over een natuurramp en echte emoties lijkt te gaan; of *Gates of heaven*, waarin hij de hemel die hij bezingt in klank oproept'.
(De Standaard, 14/10/2006)

'Zeelui plengen zilte tranen, liefde is iets voor mislukkelingen en er wordt vooruitgeblikt op de eigen dood (in het bloedmooie *If I should go (before my time)*)... Van de titel is geen woord gelogen: de plaat is *pretty én dark*.
(De Morgen, 25/9/2006, 4*)

'Al vanaf opener *If I should go* voel je dat het een bijzondere rit zal worden (...) een superbe melodie die al na een eerste beluistering blijft hangen. *Life in the suburb* werkt donker maar stijlvol naar een hoogtepunt toe (...) mooi hoe die song a.h.w. in tweeën wordt gebeten zonder dat er kruimels op de grond vallen. Blanchart heeft nog nooit zo goed gezongen.... het ingetogen *Love is for losers* is daar een goed voorbeeld van.... *Girl from outer space* heeft alles in huis om een Blanchart-klassieker te worden. ...een uitstekend en zeer homogeen album'.
(Stage, nov 2006, 4*)

'...op het album zijn enkele rake nummers te vinden: *Life in the suburb* (dat meisjeskoor), *Girl from outer space* (dé song van de plaat...) en *Albatross/Simple*, een bewerking van de Fleetwood Mac-klassieker'.
(RifRaf, nov 2006)

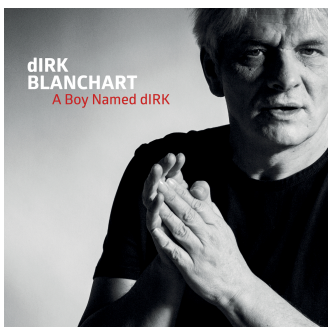
'Sterren komen, sterren gaan, maar dirk Blanchart die blijft bestaan. ...we krijgen een vakman te horen die in bloedvorm verkeert en niet alleen zijn compleetste, maar ook zijn warmste en (vooral) beste album heeft gemaakt sinds *Blow* uit 1992. ...de grommende gitaren in *Life in the suburb* en *Nothing like my girl* laten duidelijk horen dat de Drongenaar ooit het pad kruiste van Chris Whitley. ...Groots is dB ook in *Love is for losers* en in *Albatross / Simple*.
(www.digg.be, 21/11/2006, 4*)

'Nummers als *Love is for losers* en *Pre-millennium friend* blijven meteen aan je trommelvliezen kleven, maar voor de meeste nummers van het Pretty Dark Album dim je beter de lichten en schenk je iets hartverwarmends in'.
(Menzo, nov 2006)

'*Life in the suburb* ... zo sterk dat het het hele album naar een hoger niveau tilt... die hemelse kindstemmetjes...'.
(P-Magazine, nov 2006)

'Een vrij donkere cd waarin een weinig rooskleurig wereldbeeld in contrast staat met ingenieuze popmuziek. ...een album over een zichzelf vernietigende wereld en over het verlies van onschuld, op de hoes gesymboliseerd door een mooi beeld van een kind met wolken als vleugels.'
(Gazet van Antwerpen, 28/10/2006)

'...een nieuwe cd van de man die als een van de eersten liet horen dat Belpop niet noodzakelijk kneuterig moest klinken, dat blijft genieten.... die zich al ten tijde van Luna Twist wist te onderscheiden door intelligente teksten en arrangementen, blinkt eens te meer uit als songschrijver.... 9 op 11 blijft in ons woordenboek nog steeds een voortreffelijk rapport. Blij dat hij terug is'.
(Artsenkrant, nov 2006)

A BOY NAMED dIRK (SONOFAB 2019)

Weinigen hebben zoveel recht op een eigen lemma in de vaderlandse popencyclopedie als dirk Blanchart. (...) is zijn greep op goeie popmuziek niet kwijt, bewijst *A Boy Named dIRK*. Zijn liedjes gaan nog altijd ergens over. (...) het gevoel van verlorenheid temidden een overvloed van sociale media (hoogtepunt *Now Is The Time*), de vereenzaming die door materiële overvloed niet kan worden verholpen (*Too Much Of Everything*) of het afscheid van idool David Bowie (*How Do We Feel?*).
(Het Nieuwsblad / Gazet van Antwerpen)

(...) een meester in zijn vak, een beetje het equivalent van een Vlaamse Paul Weller. Op zijn nieuwe album staan bijna uitsluitend diamanten en die paar tracks die daarvoor net niet in aanmerking komen, zijn nog steeds oerdegelijke poprock waar de jongere generaties een puntje kunnen aan zuigen. Met *The Sound Of Small Airplanes* zet Blanchart een nieuwe klassieker naast zijn *No Regrets* en *Fool Yourself Forever*. Ook *In Between Battles* en *Now Is The Time* zijn poprocksongs van het zuiverste soort waarin Blanchart zijn meesterschap als snoep in het rond gooit.
(Musiczine.net)

Al meer dan 40 jaar draait dit icoon mee aan het Belgisch rockfirmament. Het mag dan ook niet verwonderen dat er op dit album schitterende songs te vinden zijn. *How Do We Feel* (...) een eerbetoon aan David Bowie, inventief met bijpassende theatrale harmoniezang. Refereren naar de loopgraven in leper met *In Between Battles*: keisterke 2'50!
(Keys & Chords Magazine)

Blanchart, die destijds met Luna Twist en daarna in eigen naam boven de Vlaamse middelmaat uitstak (...) zweert bij eerlijk vakwerk: zijn muziek klinkt helder, heeft altijd een goede melodie en een transparante aankleding (...). We horen rock met bluesriffs, swingende jazzy liedjes en een uitgekledede bezinning over de dood van Elvis Presley's tweelingbroer.
(De Standaard)

Een terugkeer naar de grote dagen. Popmuziek met intelligente teksten die niet krampachtig probeert om trendy te zijn. Uitstekende comeback.
(Marie-Claire - Bart Steenhout)

Dirk Blanchart speelt zijn sterke troeven uit op deze plaat: originele melodieën, een sterke stem, gevarieerde arrangementen, degelijke teksten. Aan degelijke songschrijverij heeft het bij Blanchart nooit gelegen.
(DaMusic)

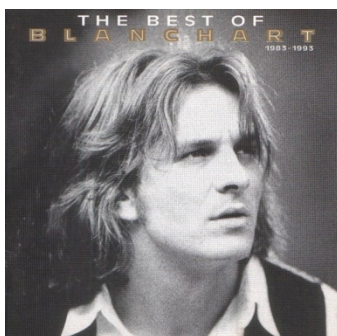
Een nieuwe van Dirk Blanchart: het was niet waar we zaten op te wachten maar we moeten eerlijk toegeven dat dit gewoon heel erg leuk klinkt. Vergeleken met de vorige albums durven we zelfs stellen dat het één van de betere albums is die hij al maakte. Love it or hate it maar Dirk kan zingen ... hij beschikt nog altijd over een prima stem.
(Luminous Dash)

In songschrijver dirk Blanchart schuilt nog steeds een complexe denker die in zijn muziek stelselmatig een uitlaatklep zoekt en vindt. Met zijn licht hese stem, die soms op die van Elliot Murphy lijkt, (...) reflecteert hij over historische oorlogstrauma's zoals op In Between Battles of het verstrikt zijn in eigen emoties (Now Is The Time).
(Rootstime)

Zeker als het over muziek gaat probeert hij alles te benaderen met de onbevangenheid van de beginjaren. En dat levert stevast goeie platen op.
(Radio 1, website, i'view Allez Allez)

////////////////////////////////////

COMPILATIEALBUMS

THE BEST OF BLANCHART 1983-1993 (EMI 1993)

'dB herinnert er ons even aan dat hij de voorbije 10 jaar schitterende dingen gedaan heeft, zoals daar zijn : deze 18 pareltjes'.
(Panorama)

'Dat Blanchart nooit een plaat heeft opgenomen die minder dan 'goed' was in zijn hele carrière is, zelfs naar internationale maatstaven, uniek'.
(Humo)

'Tien jaar eigenzinnigheid'.
(Knack)

'...levert nog steeds het bewijs van een unieke sensibilliteit. Oud en nieuw werk liggen in dezelfde onberispelijke lijn, waardig, puur en melodisch trefzeker...'.
([TéleMoustique](#))

'...stuk voor stuk wereldsongs die in België maar zelden het levenslicht zien'.
([Backstage](#))

BEATS & BALLADS 1980 - 2005 (SonoFab 2005)

'Een kwarteeuw later moet je vaststellen dat Blanchart dat hoge niveau (*debuut met Luna Twist*) altijd heeft behouden. Zijn muziek weerstaat de tand des tijds.'
([De Standaard](#), 'Heruitgave van de week', 2/5/2005)

'...deze dubbel-cd biedt een uitstekende introductie op zijn werk....Al bij al valt vooral zijn veelzijdigheid op. Van dansbare electrowave ('I don't mind') over zwoele jazz ('Drop me in a city') tot klassieke pop ('It's about time'), van Engelse cool tot Nederlandstalig repertoire: hij beheerst het allemaal. Hoog tijd dat (*dB*) herontdekt wordt door het grote publiek'.
([De Morgen](#), 20/5/2005, 4*)

'Nice. Aangename stem, mooie akkoorden, goeie productie: inventief maar niet overladen. Uitstekende break en bridge. Mocht ik dit in de auto horen, dan zou ik de radio luider zetten. Zeker een man met een muzikale visie en aandacht voor de subtiliteiten in muziek. Ik zou 'm inhuren als arrangeur'.
([Humo](#), 30/10/05, commentaar van Mike Stoller -van legendarisch Amerikaans songwritersduo Leiber & Stoller- op 'Reasons unknown', een van de 32 songs op 'Beats & Ballads 1980 - 2005').

'Als er ooit een minister van cultuur op het idee zou komen om een popmuziekmanager aan te stellen, dan hopen we dat hijiemand kiest die de juiste adelbrieven kan voorleggen...die zijn sporen verdiende als songschrijver, muzikant, arrangeur, tekstschrijver, producer en talentscout... die het klappen van de zweep kent in de muziekjungle, zijn klassiekers kent (maar tegelijk openstaat voor vernieuwing) en zich niet blindstaart op één trucje of genre...die zowel in zijn eentje als in (wisselend) teamverband optimaal functioneert en zich niet alleen in de studio maar ook op een podium thuis voelt. Een naam die ons meteen te binnen schiet is die van dirk Blanchart.
(*deze compilatie*) Ideaal voor al wie zich ooit voornam een dB-plaat te kopen maar dat nooit deed (naar onze mening zijn jullie met veel te veel), voor de *new kids in town* die willen kennismaken met een essentiële brok nationale muziekgeschiedenis én voor de 'latente' fan.... Blanchart is een genre op zich geworden'.
([www.digg.be](#), 11/5/2005, 4½ *)

'Een heerlijke remix van *I don't mind (if the Sputnik lands)* en pareltjes als *Heart beats faster* en *Golden inside* maken van deze cd een 'must have'.
([Vacature](#), 7/5/2005)

'...(dB) schreef Belgische popgeschiedenis.... bewijst zijn klasse: ondanks een dosis electronica komt deze muziek vrijwel ongeschonden uit de tijdmachine. Nieuwe opnames als het sfeervolle *As 3* en een remix van *I don't mind (if the Sputnik lands)* dwingen nieuwe kansen af...'
([Gazet van Antwerpen](#), 25/4/2005)

'... op deze dubbele verzamelaar herken ik absoluut heel wat (radio)hits maar vooral fantastische nummers. Wij vinden dit album zo goed dat we het tot "cd van de week" bombarderen'.
www.showbizsite.be , week van 9/5/2005

'Niet minder dan 17 nieuwe Belgische cd's belandden op onze redactie, waarvan ééntje wel bijzondere aandacht verdient: Beats & Ballads, de eigenzinnige terugblik van Dirk Blanchart op diens eigen carrière. Die verliep over pieken en dalen, maar over zijn muziek kunnen we eensluitend zijn: die doorstaat vlot de tand des tijds. Vooral op de cd *Beats* valt op hoe vindingrijk en tijdloos Luna Twist, Monobird en Blanchart solo wel niet klinken. (*Op de 2e cd Ballads*) zijn het de songs zelf die indruk maken'.
(Muziekcentrum, 13/5/2005)

'Geen bijeengeharkte kruiwagen-hits, maar een dubbelaar met een plan. 25 jaar eigenzinnigheid koppig gezift'.
(Libelle, 25/5/2005)

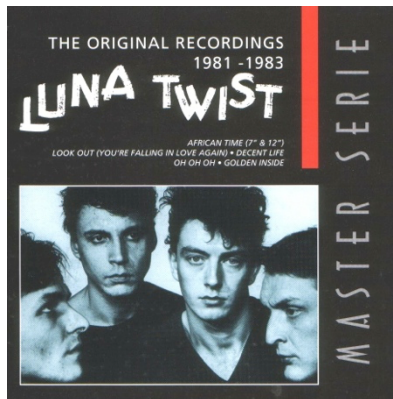
'Het beste uit die 25 jaar verzameld'.
(TV-Gids, 20/5/2005)

'...bevat gekend werk als *Fool yourself forever* (uit 1985)... maar even goed minder bekende songs als Zjef Vanuytsel's *Zotte morgen* of de Lou Reed-bewerking *Hoe denk je dat het voelt*. Je kan dB in elk geval niet verwijten dat hij een eenzijdig muzikaal parcours heeft afgelegd'.
(De Tijd, interview 25/4/2005)

'Een echt lexicon van stijlen uit de voorbije kwarteeuw: eclectisch, verhalend, charmant en af en toe slechts licht verkleurd door de jaren'.
(Le Vif, 25/5/2005)

////////////////////////////////////

LUNA TWIST (featuring DIRK BLANCHART)

'Hedendaags maar niet snobistisch, vernieuwend maar niet elitair : de groep die de brug legt tussen traditie en toekomst ...Blanchart's primus inter pares 'Bop again' doet op zijn eentje meer tegen Belgenmoppen dan 10 Brakke Gronden samen'.
(Humo, 1982, review album 'A different smell from the same perfume').

'Met een uitstekend reünieconcert in Gent liet Luna Twist horen dat de groep 25 jaar geleden zijn tijd nogal vooruit was. Het was een bijzonder prettige ervaring om songs die we in 25 jaar niet meer gehoord hadden, weer te horen openbloeien alsof die kwarteeuw er nooit geweest is. Eén van de betere reünies die we de jongste jaren al zagen, en één met potentie.'
(De Standaard, oktober 2008, Handelsbeurs Gent)

'Luna Twist vind ik nog altijd een van de meest onderschatte Belgische groepen, van hetzelfde niveau toen als The Stranglers en INXS. Maar het ontbrak Belgen toen aan de middelen en marketing. In die tijd was op de Vlaamse radio letterlijk 4 uur rock per week te horen'.

(P-Magazine, 2002, Cas Van der Taelen)

'Momenteel is Luna Twist, met zijn moderne muziek, gevarieerd, solide en catchy... dé beste Belgische groep, ondanks Allez Allez, ondanks TC Matic'.

(TéléMoustique, 1982, over Belgium Pop Festival, Antwerpen)

'Het beste van die periode in België van de vergetelheid gered'.

(Humo, 1998, over de compilatie 'The original recordings 81- 83')

'Roxy Music was in Vorst maar Luna Twist stal er de show... wereldklasse'.

(Het Volk, 1982, over Luna Twist als support-act van Roxy Music)

'Er zijn van die momenten waarop de realiteit de fictie voorbijsteekt.... waarop men graag de tijd zou willen stilzetten om iets uitzonderlijk opnieuw te kunnen beleven. Zo'n moment is me 2 keer in 1 week overkomen, en beide keren was een Luna Twist-optreden de aanleiding'.

(TéléMoustique, 1982, over Luna Twist o.a. als support-act van Roxy Music)

////////////////////////////////////

MONOBIRD (duo project feat. dB & Vincent Pierins)

MONObIRD / Icon-o-Mix (SonoFab 2002)

'Verfrissend idee... speelt als een jong katje....internationale allure...'.

(De Morgen, 5*)

'Meer dan geslaagd en opent ongetwijfeld nieuwe perspectieven'.

(De Tijd / Cultuur)

'Een even virtuoze als met gevoel voor humor en subtiliteit in elkaar gedraaide mix van opwindende ritmes en meeslepende melodieën'.

(Dag Allemaal)

'Heel wat tracks hebben een subtiële couleur locale'.

(Knack)

dirk Blanchart - Persreviews Live

'Dit concert was wat de talrijke aanwezigen betreft een onvergetelijk kerstcadeau met een grote satijnen strik rond. Zingen, dat kan Dirk zeer zeker wel, gitaar spelen ook, songs schrijven, covers kiezen en wat al nog... T-Bone Blanchart!'

(rootstime.be, dB solo, Club Arscène, Hansbeke, dec 2014)

dB -samen met Walter Godefroot en Kevin De Bruyne de trots van Drongen- speelde zaterdag in Kapel Petit in het dorp een wonderbaarlijk mooi concert. Het was heerlijk thuiskomen.
(Rik Van Puymbroeck, schrijver / journalist De Tijd, apr 2024)

'Met veel oog voor sobere eenvoud presenteerde de Flandrien van de Belpop zijn cd... Blanchart bleek zijn tongue-in-cheeknatuur niet verloren. In *Heart beats faster* werd het riffje van dEUS' *Hotellounge* binnengesmokkeld, waarmee hij plagerig insinueerde dat zij de mosterd bij hem gehaald hebben.... (dB) waagde zich daarna aan de Fleetwood Mac-instrumental *Albatross*, die hij voorzag van een eigen tekst. Dat hij daarmee niet op zijn gezicht ging, bewees dat de songsmid de allure van iconen als David Bowie of Lou Reed heeft.... *Oh oh oh* was een geste ten behoeve van de Luna Twist nostalgici. Hij bracht het samen met zijn sidekick Wouter Berlaen op melodica en Omnichord, een digitaal stukje speelgoed waarmee kinderen akkoorden aanleren. Het klonk verrassend én fantastisch.... Je kon maar hopen dat de rest van de wereld op zijn concert had afgestemd via de webcam van de AB'.
(De Morgen, live review AB Club, Brussel, 25/9/2006, 4*)

'Blanchart heeft de voorbije 3 decennia al een aardige songcatalogus bij elkaar geschreven.... daartussen steken heel wat vergeten parels die tot het beste behoren van wat Vlaanderen ooit heeft voortgebracht.... het intact gebleven stemgeluid van Blanchart was een ware streling voor het oor. Ook de intimistische woonkamersfeer die in de zaal werd gecreëerd was geheel naar onze zin. Van de nieuwe songs onthouden we vooral *If I should go*, *Life in the suburb* en *Pre-Millennium friend*. Aan elk nummer ging wat duiding van Blanchart vooraf. Hij deed dit op zo'n authentieke en ongecompliceerde wijze dat het leek alsof éénieder door hem persoonlijk werd aangesproken. Met zijn Gents accent en scherpzinnige opmerkingen hield hij bovendien zijn kansen gaaf voor een passage in "Comedy Casino", dan kan daar eindelijk ook eens echt gelachen worden.
(<http://woutersroadblog.blogspot.com> , live review Bij De Vieze Gasten, Gent, dec 2006)

'Of het nu akoestisch of elektrisch is, Blanchart pakt met zijn eigen songs (hoeveel klassiekers kan één man schrijven?) en verrassende covers de zaal in. Intiem maar toch met de sfeer van een rockshow. Fluisterzacht, bluesy of recht voor de (rock)raap, ontsnappen is onmogelijk. Gelukkig maar...'.
(Ben De Coninck, bibliothecaris, dB solo, bibliotheek Destelbergen, dec 2014)

'dB tracteerde de Nederlandse pers op een uitstekend trio-optreden, wat hij later op de avond voor een goedgevuld en geestdriftig Tivoli nog eens zou overdoen'.
(Het Nieuwsblad, 1993, persvoorstelling Crowded House en support Tim Finn, Utrecht)

'dB geeft live de concurrentie zwaar het nakijken met zijn vernederlandste repertoire'.
(Het Nieuwsblad, 1997, live Gentse Feesten)

'dB illustreerde dat goede nummers ook in een minimale bezetting uitstekend tot hun recht kunnen komen'.
(De Morgen, 1993, live Cactusfestival, Brugge)

'Combinatie van veel vocalen en percussie, stiltes en gecontroleerd lawaai... volstrekt unieke formule waar ook in het buitenland geen voorbeelden voor te vinden zijn'.
(Het Volk, 1991, live dB & The Groove Quartet, Eeklo, (dé) Luc De Vos)

'Joni Mitchell's 'Hejira' groeide uit tot één van de hoogtepunten van de voorstelling'.
(Het Nieuwsblad, 1985, over dB's live-debuut als solo-artiest, CJP-tour)

'....spanning en schoonheid : 'Fool yourself forever', 'Cockpit'....het van Luna Twist al bekende 'Bop again' en een uitstekend aan eigen lijf en leden aangepast 'Lust for life' van Iggy Pop'.
(Humo, 1985, live Vooruit, Gent)

'Blanchart sluit het festival af in schoonheid....magistraal'.
(Het Volk, 1989, live Lokerse Feesten)